

Arrest

nr. 180 642 van 12 januari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 10 juli 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 mei 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. VAN ROEYEN, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende, bij aangetekend schrijven van 8 juni 2009, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 1 april 2010 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf van 8 juni 2009 ontvankelijk wordt verklaard.

1.3. Op 29 juni 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierbij: de Raad).

1.4. Bij aangetekend schrijven van 28 september 2012 diende verzoekster een tweede aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 26 oktober 2012 de beslissing waarbij verzoeksters tweede aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad op 4 december 2012.

1.6. Bij arrest nr. 94 338 van 21 december 2012 verwierp de Raad het beroep dat verzoekster instelde tegen de beslissing van gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 juni 2012 waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard.

1.7. Verzoekster diende, samen met haar echtgenoot, op 14 maart 2013 een derde aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 26 april 2013 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag van 14 maart 2013 om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

1.9. Op 20 mei 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag van 14 maart 2013 om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 10 juni 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.03.2013 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

[S.G.] [...]

[S.A.] [...]

nationaliteit: Kosovo

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten onontvankelijk werd verklaard op 26.04.2013, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De aangehaalde medische elementen voor [S.G.] werden niet weerhouden door de arts-adviseur (zie medisch advies d.d. 16.05.2014 onder gesloten omslag in bijlage)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene

gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Dit is de bestreden beslissing.

1.10. Verzoekster diende, bij aangetekend schrijven van 5 september 2014, samen met haar echtgenoot, een vierde aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.11. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 30 september 2014 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 september 2014 onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.12. Bij aangetekend schrijven van 18 juni 2015 diende verzoekster, samen met haar echtgenoot, een vijfde aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 13 juli 2015 de beslissing waarbij verzoeksters vijfde aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te hunnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt ambtshalve op dat artikel 39/68-3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. Indien een verzoekende partij een ontvankelijk verzoekschrift indient tegen een beslissing genomen op basis van artikel 9bis terwijl een beroep tegen een eerdere tegen hem getroffen beslissing op basis van artikel 9bis nog hangende is, oordeelt de Raad op grond van het laatst ingediende verzoekschrift. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van het eerder ingediende beroep, tenzij zij haar belang aantoont.

§ 2. Indien een verzoekende partij een ontvankelijk verzoekschrift indient tegen een beslissing genomen op basis van artikel 9ter terwijl een beroep tegen een eerdere tegen hem getroffen beslissing op basis van artikel 9ter nog hangende is, oordeelt de Raad op grond van het laatst ingediende verzoekschrift. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van het eerder ingediende beroep, tenzij zij haar belang aantoont.

§ 3. Indien de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter oordeelt dat paragraaf 1 of paragraaf 2 van toepassing is, vermeldt hij dit in de beschikking zoals voorzien in, naar gelang het geval, artikel 39/73, § 2, of 39/74."

Aangezien het niet ter discussie staat dat verzoekers, na het indienen van voorliggend beroep, een ontvankelijk beroep instelden tegen een latere beslissing die met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd genomen dienen zij, behoudens indien zij hun belang aantonen bij de verdere behandeling van dit beroep, te worden geacht er afstand van te doen.

Verzoekers stellen ter terechtzitting dat zij, ondanks het feit dat zij ook nog twee maal een beroep indienden tegen een latere beslissing die met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd genomen, hun belang bij voorliggend beroep behouden. Zij wijzen erop dat verweerder hun latere aanvragen om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk heeft verklaard op basis van artikel 9ter, § 3, 2° en 5° van de Vreemdelingenwet. Een toetsing aan de in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdeling bepaalde omstandigheden die aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging om medische redenen was dan ook niet aan de orde en werd niet doorgevoerd. Verweerder betwist deze vaststelling ter zitting niet.

Verzoekers hebben met hun ter terechtzitting verstrekte toelichting aangetoond dat zij nog een belang hebben bij de nietigverklaring van de in casu bestreden beslissing en kunnen derhalve niet worden geacht afstand te doen van voorliggend beroep.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het recht van verdediging *“door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”*.

Hun betoog luidt als volgt:

[...]

Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende en niet op correcte wijze is gemotiveerd, door te stellen dat er geen nieuwe elementen waren in de tweede aanvraag van verzoekende partij.

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vevat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

[...]

De arts-adviseur weerhoudt volgende zaken in zijn advies dd. 16 mei 2014 :

- *Verzoekende partij heeft geen nood aan mantelzorg om medische redenen.*
- *Internationale documenten tonen aan dat de opvolging van betrokkene mogelijk is en dat de medicatie die ze nodig heeft beschikbaar is, dan wel kan vervangen worden door andere gelijkaardige producten.*
- *Niets toont aan dat verzoekende partij en haar echtgenoot niet in staat zouden zijn te werken.*
- *Het volstaat dat er in Kosovo een systeem bestaat dat verzoekende partij in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het is niet vereist dat er een vergelijkbaar kwaliteitsniveau met het systeem in België bestaat.*

Bovenstaand element is absoluut onvoldoende om afwijzing van de aanvraag te rechtvaardigen, hetgeen verder zal blijken uit onderstaand betoog. De motivering van de weigeringsbeslissing is bijgevolg ondermaats.

Zelfs na de niertransplantatie, blijft de ziekte van verzoekende partij een chronische aandoening die levenslange zorg en begeleiding vereist. Moest de behandeling onderbroken worden, zal dit een acute rejectie van de transplantnier en bijgevolg het overlijden van verzoekende partij tot gevolg hebben.

Verzoekende partij verwijst terzake naar de formele rechtspraak van de Raad van State : zodra een medisch attest kan [worden] voorgelegd dat voldoende gemotiveerd aantoonde dat een terugkeer naar land van herkomst een gevaar voor gezondheid van de vreemdeling oplevert, kan de Dienst Vreemdelingenzaken het bestaan van buitengewone omstandigheden enkel nog weerleggen door middel van een medische tegenexpertise (Cfr. RvSt. nr. 73.013, 7 april 1998, R.D.E., 1998, 64.).

Een weigeringsbeslissing die niet op alle aangebrachte medische redenen antwoordt, kan het risico op mensonterende behandeling niet uitsluiten en schendt aldus artikel 3 van het EVRM (Cfr. RvSt nr. 70.443, 19 december 1998, R.D.E., 1998, 89).

De medische tegenexpertise die in dit dossier gebeurde is evenwel compleet ondermaats! Volgens de arts van DVZ, die de patiënt niet gezien, noch onderzocht heeft, is er geen reden om aan te nemen dat verzoekende partij arbeidsongeschikt is en zou verzoekende partij zonder problemen het land kunnen verlaten, nu er behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Kosovo.

De behandelende specialist, dr. [R.C.] heeft echter in zijn medisch verslag opgenomen dat een strikte follow-up met o.a. drug monitoring door een nefroloog met ervaring in transplantatie hoogst noodzakelijk is.

Het weze duidelijk dat verzoekende partij een dergelijke gespecialiseerde hulp niet in Kosovo kan verkrijgen. Bij haar aanvraag voegde verzoekende partij immers reeds documenten waarin zowel het Kosovaars Ministerie van Gezondheidszorg als het Universitair Ziekenhuis van Pristina bevestigden dat zij géén niertransplantatie kunnen uitvoeren. Hoe kunnen zij dan de vereiste nazorg leveren?!

Bovendien tracht verzoekende partij op heden zwanger te worden, zodat haar medicamenteuze behandeling in het licht hiervan geheel aangepast werd.

Verzoekende partij voegt bij huidig schrijven een attest van het RIZIV aangaande haar erkenning als invalide voor meer dan 66%. Hieruit blijkt zeer duidelijk dat verzoekende partij te zwak en te ziek is om te reizen, laat staan te werken.

De arts van DVZ stelt dat verzoekende partij en haar echtgenoot zouden kunnen terugvallen op de sociale bijstand om gratis zorgen en medicatie te bekomen. Verzoekende partij voegt bij huidig beroepsverzoekschrift een verklaring bij van de Kosovaarse overheid waarbij deze verklaren dat zij geen aanspraak kunnen maken op dergelijke sociale bijstand.

Wanneer de arts van DVZ stelt dat de medische zorgen in, beschikt hij duidelijk over andere bronnen dan verzoekende partij en de Kosovaarse overheid zelf!

Verzoekende partij verwijst naar internationale rapporten met betrekking tot de gezondheidssituatie in het land van oorsprong, waaruit duidelijk blijkt dat de sanitaire en sociale situatie slecht is, en dat de beschikbaarheid, de continuïteit en de toegankelijkheid (kost ten laste van de patiënt, voorwaarden van toegankelijkheid,...) van een adequate behandeling, die kan bestaan uit: medicijnen, medisch materiaal, labo onderzoeken, medische opvolging, hospitalisatie, mantelzorg, ... absoluut ondermaats is.

Bovendien brengt verzoekende partij thans een verklaring van de Kosovaarse overheid bij waarin deze meedelen dat de vereiste medicatie niet voorkomt op hun lijst van beschikbare medicatie.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd."

4.1.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van een administratieve beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan deze beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat uit het door verzoekers voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of haar fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoekers werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt verder – met verwijzing naar bronnenmateriaal – toegelicht dat de medische problemen van verzoekster haar niet verhinderen om te reizen, dat zij geen nood heeft aan mantelzorg en dat de vereiste medische zorgen in Kosovo beschikbaar en toegankelijk zijn. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.1.2.2. Aangezien geenszins wordt aangetoond dat de motivering van de bestreden beslissing gebrekkig, onduidelijk of dubbelzinnig is kunnen verzoekers niet worden gevolgd in hun stelling dat, gelet op deze niet aangetoonde gebreken, de rechten van verdediging werden geschonden.

4.1.2.3. De door verzoekers aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in voorliggende zaak te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet derhalve in twee situaties waarbij een vreemdeling om medische redenen tot een verblijf in het Rijk kan worden gemachtigd. In eerste instantie kan een verblijfsmachtiging worden toegestaan indien de aanvrager aantoont dat een terugkeer op zich naar zijn land van herkomst niet kan zonder zijn leven of fysieke integriteit in het gedrang te brengen (cf. *Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2478/001, 34) en er dus “een onmogelijkheid om te reizen” bestaat (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 137-138). Het betreft hier dus vreemdelingen “die omwille van een ziekte of wegens hun fysieke toestand niet meer kunnen terugkeren naar hun land van herkomst” en die zich voorheen verplicht zagen om een verblijfsaanvraag in te dienen via het toenmalige artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 9). Daarnaast voorziet de wetgever ook dat een vreemdeling voor wie de terugreis op zich geen reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit met zich meebrengt tot een verblijf om medische redenen kan worden gemachtigd indien er geen adequate behandeling voor zijn medisch probleem bestaat in zijn land van herkomst en hij hierdoor in een situatie dreigt terecht te komen die als onmenselijk en vernederend dient te worden beschouwd. Het spreekt voor zich dat hierbij in regel zal dienen te worden onderzocht of het mogelijk is om een ziekte te laten behandelen in het land van herkomst en of de effectieve toegang tot een behandeling van deze ziekte in het land van herkomst van een vreemdeling voldoende is gegarandeerd (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/001, 35 en *Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 137-138). Een dergelijk onderzoek is evenwel niet vereist indien uit de aard van de aandoening zelf – een aandoening die niet ernstig is of die geen behandeling vereist – kan worden afgeleid dat er geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat.

Verzoekers voeren aan dat de aandoeningen waaraan verzoekster lijdt tot gevolg hebben dat zij niet kan reizen zonder haar leven of fysieke integriteit in het gedrang te brengen. In de stukken die verzoekers, in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf van 14 maart 2013, aan verweerder overlegden kan evenwel nergens worden gelezen dat een arts die zij consulteerden zou hebben vastgesteld dat verzoekster niet zou kunnen reizen omwille van medische redenen. Verzoekers brengen nog een stuk aan waaruit blijkt dat door een geneesheer-inspecteur van het RIZIV werd vastgesteld dat verzoekster tot 30 juni 2014 beantwoordt aan de voorwaarden die zijn bepaald in artikel 32 of artikel 33 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen gecoördineerd op 14 juli 1994. De Raad dient te benadrukken dat verzoekers niet aannemelijk maken dat verweerder over dit stuk beschikte op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen zodat hij hiermee rekening had kunnen houden. De Raad kan bovendien kan niet inzien hoe uit het feit dat verzoekster tijdelijk een verminderd verdienvermogen had zou kunnen worden afgeleid dat zij niet kan reizen zonder gevaar voor haar leven of haar fysieke integriteit. Uit voormeld stuk kan namelijk geenszins worden afgeleid dat verzoekster te zwak en te ziek is om te reizen.

Verzoekers stellen daarnaast dat indien de medische behandeling van verzoekster zou worden onderbroken dit een acute afstoting van de getransplanteerde nier tot gevolg kan hebben en dat het derhalve vereist is dat zij in Kosovo over de nodige medicijnen kan beschikken en dat haar medische situatie er kan worden opgevolgd. De Raad kan in dit verband slechts aangeven dat de door verweerder aangestelde controlearts heeft vastgesteld dat de medicatie die verzoekster nodig heeft in Kosovo beschikbaar is en dat er artsen-specialisten zijn die haar gezondheidstoestand kunnen opvolgen. Voormelde bevindingen vinden steun in de stukken van het administratief dossier. Er blijkt derhalve geenszins dat de behandeling en opvolging van de aangevoerde medische problematiek in Kosovo niet mogelijk is of dat de behandeling van verzoekster in dat land zou dienen te worden onderbroken of stopgezet bij gebrek aan de vereiste medicatie of de afwezigheid van gespecialiseerde artsen. Verzoekers' betoog dat uit een attest blijkt dat in Kosovo geen niertransplantaties kunnen worden uitgevoerd is irrelevant, daar deze transplantatie reeds in België werd doorgevoerd en niet aannemelijk wordt gemaakt dat een nieuwe transplantatie zou vereist zijn. Verzoekers leggen trouwens een medisch stuk voor waarin melding wordt gemaakt van een *"prima transplantniefunctie"*. Het gegeven dat de door verweerder aangestelde controlearts verzoekster zelf *"niet gezien, noch onderzocht heeft"* impliceert niet dat deze arts zijn analyse niet deugdelijk is. Gelet op artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet is het niet vereist dat de controlearts een vreemdeling die een verblijfsmachtiging om medische redenen aanvraagt persoonlijk onderzoekt. De controlearts mag zijn bevindingen steunen op de verslagen en onderzoeksresultaten die afkomstig zijn van de artsen die de betrokken vreemdeling zelf consulteerde. Verzoekers tonen ook niet aan dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer enig dienstig geven over het hoofd heeft gezien of enig aangevoerd medisch probleem niet passend heeft betrokken bij zijn analyse en besproken in zijn verslag. Verzoekers' bewering dat een opvolging van verzoeksters medische situatie enkel zou kunnen door een nefroloog *"met ervaring in transplantatie"* vindt geen steun in enig in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf van 14 maart 2013 overgelegd medisch verslag en verzoekers weerleggen niet dat uit het door de door verweerder aangestelde controlearts aangebrachte bronnenmateriaal blijkt dat de artsen-specialisten waarop verzoekster voor verdere opvolging een beroep dient te doen in Kosovo – waaronder een nefroloog in het universitair ziekenhuis te Pristina – kunnen worden geraadpleegd. Het feit dat in Kosovo zelf geen niertransplantaties kunnen worden uitgevoerd impliceert niet dat dient te worden aangenomen dat de artsen-specialisten die beschikbaar zijn in Kosovo niet de vereiste kwalificaties zouden hebben om een persoon bij wie reeds een nier werd getransplanteerd en die lijdt aan een auto-immuunziekte verder op te volgen en de passende (na)zorg te verlenen. Tevens dient te worden herhaald dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet slechts voorziet in de toekenning van een verblijfsmachtiging om medische redenen indien een vreemdeling omwille van een ernstig gezondheidsprobleem niet kan reizen of indien hij bij gebrek aan een adequate behandeling in zijn land van herkomst in een onmenselijke of vernederende situatie dreigt terecht te komen en niet in het geval een vreemdeling slechts zijn gezondheidstoestand op regelmatige tijdstippen wenst te laten opvolgen. In dit verband dient bovendien, ten overvloede, te worden geduïd dat verzoekers niet aannemelijk maken dat een periodieke opvolging van verzoeksters gezondheidssituatie vereist dat zij tot een verblijf in België wordt gemachtigd en zij niet in de mogelijkheid zou zijn om zo nodig vanuit haar land van herkomst naar België of een ander land te reizen op de ogenblikken dat een medische controle door een meer ervaren of gespecialiseerd geneesheer zich zou opdringen. Er moet ook worden benadrukt dat het eventuele feit dat het niveau van de zorgverstrekking in Kosovo niet vergelijkbaar is met dat in België, dat de medische infrastructuur er minder uitgebouwd is, dat de artsen er minder ervaring hebben met de behandeling sommige aandoeningen en dat bepaalde vormen van zorgverstrekking er minder eenvoudig toegankelijk zijn niet impliceert dat een verblijfsmachtiging om medische redenen niet kan worden geweigerd aan een uit dat land afkomstige vreemdeling. In artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is immers niet vastgelegd dat verweerder dient na te gaan of de medische behandeling die in een bepaald land kan worden verstrekt van een niveau is dat vergelijkbaar is met dat in België of even snel en eenvoudig als dat het geval is in België kan worden opgestart. Verzoekers brengen nog een stuk aan waaruit blijkt dat bepaalde medicijnen niet op een lijst van essentiële medicijnen van het ministerie van volksgezondheid van Kosovo staan. Dit stuk doet echter geen afbreuk aan het gegeven dat uit het bronnenmateriaal dat door de ambtenaar-geneesheer werd aangewend wel degelijk blijkt dat de medicijnen die verzoekster nodig heeft in Kosovo verkrijgbaar zijn. Het feit dat bepaalde medicijnen niet worden terugbetaald door de overheid en eventueel dienen te worden aangekocht in een apotheek leidt niet tot de vaststelling dat deze medicijnen niet beschikbaar zijn.

In zoverre verzoekers nog aangeven dat verzoekster graag zwanger wil worden en haar medicamenteuze behandeling in het licht hiervan geheel werd aangepast kan het volstaan op te merken dat zij verweerder hiervan niet op de hoogte stelde, zodat deze hiermee geen rekening kon houden en dat zij hiermee ook niet aantoont dat enig medicijn dat zij nodig heeft niet zou kunnen worden verkregen

en dat zij evenmin aantoonde dat de door verweerder aangestelde controlearts onterecht besloot dat een passende opvolging voor de door haar aangevoerde medische problemen in Kosovo mogelijk is.

Verzoekers betwisten voorts het standpunt van de door verweerder aangestelde controlearts dat personen die afhankelijk zijn van sociale bijstand in Kosovo gratis medische zorgen en medicatie kunnen genieten. Zij verwijzen in dit verband naar een bij hun verzoekschrift gevoegd attest waarin volgens hen wordt bevestigd dat *“zij geen aanspraak kunnen maken op dergelijke sociale bijstand”*. De Raad kan in het voorgelegde attest – waarvan niet blijkt dat het aan verweerder werd overgemaakt alvorens de bestreden beslissing werd genomen – enkel lezen dat verzoeker heden geen sociale bijstand geniet in Kosovo en niet dat hij dergelijke bijstand niet zou kunnen genieten indien hij behoeftig zou zijn. Tevens moet worden gesteld dat wat betreft de financiële beschikbaarheid van de medische zorgen ook werd gemotiveerd dat kan worden verwacht dat verzoeker bepaalde medische kosten kan betalen door middel van een inkomen uit arbeid en dat deze vaststelling niet kennelijk onredelijk is en ook niet wordt betwist. Gezien voorgaande vaststellingen kan verzoekers' bemerking dat verzoekster niet kan worden beschouwd als een volledig arbeidsgeschikt persoon die door een tewerkstelling in een eigen inkomen kan voorzien om medische kosten te dragen niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Door erop te wijzen dat medische zorgen in Kosovo minder gemakkelijk toegankelijk zijn dan in België en dat de medische zorgen in hun land van herkomst niet van hetzelfde niveau zijn als deze in België tonen verzoekers ook niet aan dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer verkeerdelijk oordeelde dat de vereiste medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in Kosovo.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder of de door hem aangestelde controlearts beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekken de volgende toelichting:

“Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet [zijn] die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de aanvraag echter afgewezen louter op basis van het zogenaamd ontbreken van nieuwe elementen.

Het redelijkheids- en voorzorgsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken het medisch dossier enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou nooit zijn besloten tot afwijzing van de aanvraag 9ter.

De Dienst Vreemdelingenzaken beslist onvoldoende gefundeerd en zonder rekening te houden met de hierboven aangehaalde argumenten, hetgeen niet redelijk is.

De medische tegenexpertise was absoluut ondermaats te noemen! Zonder grondig onderzoek wordt beslist dat er geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Kosovo, dit in strijd met de door verzoekende partij aangeleverde verklaringen van het Kosovaars Ministerie van Gezondheid en het Universitair Ziekenhuis van Pristina.”

4.2.2. De Raad dient aan te geven dat verzoekers' bewering dat hun aanvraag om tot een verblijf op medische gronden te worden gemachtigd werd afgewezen omdat zij geen nieuwe elementen aanvoerden feitelijke grondslag mist en dat zij voorbijgaan aan het feit dat de bestreden beslissing wel degelijk is genomen op basis van de bevindingen van een controlearts, zodat zij niet kunnen voorhouden dat geen onderzoek van de aangevoerde medische problematiek gebeurde. Zij tonen met hun betoog en hun verwijzing naar stukken waarvan niet blijkt dat deze bij hun derde aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd waren gevoegd ook niet aan dat de door

verweerder aangestelde controlearts niet op basis van een nauwgezet onderzoek van de bij hun aanvraag gevoegde medische attesten en een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen of dat deze arts op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn conclusie kwam.

De Raad kan slechts vaststellen dat de bestreden beslissing op redelijke overwegingen is gebaseerd.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe een schending van het redelijkheidsbeginsel vast te stellen.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK